

Beeldend kunstenaar Goele De Bruyn maakt werken en installaties die sterk kunnen variëren in vorm en materialiteit. Vertrouwde objecten uit de huiselijke sfeer vormen daarbij haar een inspiratiebron. De Bruyn zet de materialiteit ervan vaak om naar een andere materialiteit, om zo tot een nieuwe, meer betoverende en tegelijk verontrustende werkelijkheid te komen. Alledaagse objecten, handwerktechnieken-en materialen, kitsch en hobbyisme, dringen zo binnen in de wereld van de schone kunsten. In elke tentoonstelling transformeert Goele De Bruyn de gegeven ruimte in de voor haar ideale, ideële ruimte. Ze combineert daarbij dikwijls tweedimensionaal werk met meer sculpturaal werk dat in verschillende perioden is ontstaan. Bij de enscenering van de werken speelt ook het invallend licht een belangrijke rol, dat ze bij recentere installaties met borduurstramiënen deels wegneemt of versterkt met toegevoegde lichtbronnen.

Beschilderde borduurstramiënen

Doorheen het oeuvre van Goele De Bruyn duikt het beschilderd canvas of scherm frequent op in haar installaties. Ze verraden haar achtergrond als schilder en tonen aan dat het medium

schilderkunst nog een wezenlijk deel uitmaakt van haar kunstpraktijk. Deze werken gedragen zich niet als klassieke schilderijen aan de wand. Eerder zijn het sculpturale objecten die ook als dusdanig worden ingezet in de ruimte. Dit was reeds het geval bij vroege werken als 'Regen'(1994) en 'Het circus en de boerderij'(1996), die respectievelijk op een vliegenraam en op glas geschilderd zijn. De werken worden deel van de ruimte, omdat ze ook werkelijk in de ruimte staan. Bovendien refereerde het ene werk ook naar een borduurstramien. Waardoor het plots ook een plaats werd voor mogelijke actie.

Sinds 2003 heeft Goele De Bruyn regelmatig installaties gemaakt waarin ze de presentatiemogelijkheden van dit soort schilderijen verder onderzoekt.

Ze schildert vanaf dan steeds op borduurstramien. Opvallend daarbij is dat het geschilderde beeld vanaf dan verschuift naar de rand van het doek. De beschilderde rand wordt zo de plaats van mogelijke actie.

In de groepstentoonstelling De Alpen in Netwerk Aalst (2004) toonde Goele De Bruyn 'Borders for Pillows' (#1), een installatie waarin beschilderde stramienen voor de ramen werden geplaatst. In een vervolg daarop 'Borders for Pillows' (#2)(2005), plaatste ze opnieuw zo'n beschilderd stramien voor

een groot raam in het HISK atelier van Stefaan Dheedene in Antwerpen en onderzocht ze in welke mate de beweging van dit raam een effect had op de lichtinval en de sfeer van de ruimte.

In de groepstentoonstelling 'VdV - Henry Van de Velde in de hedendaagse kunstenaarspraktijk' (2013) ten huize van Franziz Denyz in Brussel transformeerde ze bestaande werken (beschilderde borduurstramien) 'Borders for Pillows modified' (2003-2013) in een andere gedaante. Van vaste of bewegende raamschermen werden het nu vrijstaande schermen in de ruimte, weliswaar in een drieluik aan elkaar bevestigd met scharnieren, waaruit ze naderhand ook kunnen gelift worden om ze onderling in te wisselen. De achterkant van het werk werd daarin even belangrijk als de voorkant. Het schilderij functioneerde er als grens/afbakening tussen twee zones. In de groepstentoonstelling 'Tussenwereld' (2014) die deels plaats vond in het crematorium van Heimolen Sint-Niklaas heeft ze opnieuw met vrijstaande beschilderde schermen gewerkt. Dit keer heeft ze er twee als tweeluik in een hoek geplaatst. Waar ze dan aan de achterkant ook nog een gloeilamp bevestigde. Waardoor het werk sterk refereerde naar een overgangszone.

In de huidige installatie 'Back Juice' (2015) in Loods 12 experimenteert ze opnieuw met de presentatie van een beschilderd borduurstramien. Voor het eerst wordt dit neergelegd

bovenop schragen en looplampen, waardoor het weer heel andere referenties oproept.

De opbouw van de installatie

De installatie 'Back Juice' in De Loods is in drie delen opgebouwd.

Centraal in de ruimte bevindt zich het grote werk, een gedeeltelijk beschilderd borduurstramien, dat horizontaal op houten schragen is gelegd –waarvan één schraag bestaat uit spiegelen acrylaatglas. Het wordt van onderuit belicht met een vijftigtal looplampen. Er omheen zijn drie trapjes en één ladder opgesteld, die kunnen ingezet worden om het doek van bovenaf van op een afstand te bekijken. De TL-belichting onderaan insinueert dat er aan de achterkant van het doek activiteit plaats vindt. Het beeld roept onder meer referenties op aan herstelwerken in een weefatelier.

Er wordt een overbelichting gesuggereerd over het volledige beeldvlak van het stramien, dat slechts aan de zijkant een resterend zichtbaar beeld bevat dat naar de afbeelding van een landschap met water, land en zee op een geborduurd kussen verwijst.

Aan de wanden is een reeks van acht grootschalige potloodtekeningen te zien, die getoond worden op schuine tabletten onder glas. De tekeningen houden het midden tussen een stoplap en millimeterpapier. Bovenop een grid heeft Goele De Bruyn telkens een ander grid getekend die de achterzijde van verschillende weefsels zichtbaar maakt. Ze heeft minutieus getekend in één lange beweging zonder het potlood op te heffen, in navolging van de weefmachine die ook op ononderbroken wijze één lange doorlopende draad inweeft. Eén tekening van zo'n achterzijde toont expliciet vlottende draden en een vage vorm van een vrouwenlichaam en een landschap. Een andere tekening van een achterzijde refereert eerder aan een weerkaart.

Verder bevestigde ze in de ruimte ook nog een borduurstramien met een voorgeprint motief - een beertje dat een glas sinaasappelsap drinkt- omgekeerd op de muur, waaraan ze de titel van de installatie heeft ontleend.

Door de focus in het grote centrale werk en in de tekeningen te leggen op de 'achterkant' en de mogelijke invulling daarvan, (de achterkant die meestal onzichtbaar en verborgen blijft voor de toeschouwer), creëert ze een 'open moment/situatie' waarbinnen verschillende mogelijkheden en standpunten kunnen gesuggereerd worden door de toeschouwer. Het grote

onvoltooide werk kan langs alle kanten bekeken worden en wacht als het ware op een invulling van de toeschouwer.

Op een ander level verwijst Goele De Bruyn met deze specifieke focus op de installatie ook naar het 'huishouden' van de huisvrouw dat zich volledig binnenshuis afspeelt en daardoor ook geheel onzichtbaar blijft voor de buitenwereld.

Isabelle De Baets, 27 november, Gent